

§. 34. Дошествіе Яковлево въ Месопота- міа (срѣдорѣчіе).

Яковъ продолжи пѣтишествіе то си и дойде въ средорѣч-
ни тѣ предѣли, и тамъ на єднѣхъ поланна приглѣда и видѣ є-
динъ кладенецъ съ голѣмъ каменъ покритъ, около кого то са
лежали три стада овцы. Яковъ проговори на пастыри тѣ:
Любезни вратіе! отъ дѣ стѣ? Они мѣ отговориха: отъ Харанъ.
Познавате ли, приложи Яковъ, Лавана, сына Нахорова? Позна-
ваемы го отговориха мѣ пастыри тѣ; єто иде и негова та дѣ-
щера Рахила съ овцы тѣ; Яковъ като видѣ Рахила, той часъ
отвали того камака отъ кладенца, напѣи нейны тѣ овцы, поз-
драви ѣхъ прєлюбезно, заплака отъ радость, и рече ѣ, дѣто є
Ревеккинъ сынъ, на бащина та ѣ сестра. Рахиль той часъ от-
иде оу дома си и извѣсти на баща си. Лаванъ като чѣ, се-
стринъ мѣ сынъ дѣто дошелъ, излезе даго посрєшни, пригър-
на го, полюби го (помилва го) и го заведи оу дома си.

§. 35. Яковлева женидба.

Лаванъ ималъ є двѣ дѣщери. Първа та са именъвала
Лїа, а втора та Рахиль. Лїа имала є непрестанно очеболь. Ра-
хила пакъ была є хъбавелька и великолѣпна. Яковъ рече на
Лавана: овѣщавамъ ти са да ти слѣдъвамъ седмь години и
овцы да ти пазѣхъ, ако ми са овѣщавашъ да ми дадешъ по
малкъ тѣхъ си дѣщериѣхъ за женѣ. Това Яковлево предложеніе вы
на Лавана сугодно и рече: выва. Послѣ истеченіе то на седмь
тѣ години, събра Лаванъ множество отъ добри тѣ си прїате-
ли, и направи голѣмъ свадбѣхъ. Въ то время, както и нынѣ
по наши тѣ села, невѣста та (вѣлка та) требало є да има ли-
це то си покрито додѣ то съвсѣмъ са съвърши свадба та. И
така когато Яковлева та невѣста снє вѣло то отъ лицето си,
вмѣсто Рахила видѣ Яковъ на прѣдѣ си Лїа! — Това є ста-
нало по Божіе повеленіе, шото както онъ на баща си є напра-
вилъ, сѣщо така и немѣ са враца — съ каквѣхъ то мѣрамѣ-
римъ, съ таквѣхъ ни са отмѣрва. —